

[Edvard Sørensen.]

maa gaa over til højere Takster for at faa udjævnet nogle af de kolossale Udgifter, Sygehusene har, er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem Hr. M. Larsen, som sagde, at det var et Spørgsmaal, man maatte tage op til Overvejelse i anden Forbindelse. Det er rigtigt, at Sygehusudgifterne er ved at kvæle mange Amtskommuner og maaske Købstadkommuner med, og dette Spørgsmaal maa derfor drøftes under en eller anden Form. Naar der nu imidlertid føres en forskellig Takspolitik over for de enkelte Kommuner — og man mener, det er nødvendigt at føre den saa forskelligt, fordi Kommunerne er saa forskellige i Opbygning og Indstilling —, er det urimeligt, at denne Takspolitik medfører, at nogle Kommuner ikke kan udnytte Tilskuddet paa samme Maade som andre. Det viste sig i Fjor, da vi skulde se paa Tingene, at saadan maatte Bestemmelserne virke. Derfor er Indstillingen kommet om, at man skal se at finde en Beregningsfaktor. Der foreslaas nu, at man skal regne med et Beløb paa 2 Kr. 50 Øre pr. Dag som Indtægt, uanset hvad den faktiske Takst er. De 2 Kr. 50 Øre svarer stort set til en Takst paa 4 Kr. for Selvbetalere, og det er vel omtrent Gennemsnittet af Taksterne i hele Landet.

Jeg er som sagt glad for, at man har taget dette med, og jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling og Gennemførelse her i Tinget.

Thestrup: Vi kan fra vor Side tilslutte os de Betragtninger, der ligger til Grund for Lovforslaget. Det er utvivlsomt, at der har fundet en saa stærk Stigning Sted af Sygehusudgifterne, at de nugældende Tilskud ikke er tilstrækkelige, hvorfor det vil være nødvendigt at forhøje dem, og vi finder intet at indvende imod de foreslaaede Forhøjelser.

Vi kan tillige give vor Tilslutning til Indførelsen af Beregningstallet 2 Kr. 50 Øre og til, at 75 pCt. Grænsen for Tilskud bortfalder. Da de Kommuner, der har lavere Takster, hidtil har været gunstigere stillet end de Kommuner, som har de højere Takster, og da dette navnlig mærkes af Amtskommunerne, som ikke har Mulighed for at fordele Udgifterne gennem personlige Skatter, er denne Ændring rimelig.

Vi er derfor stemt for at tiltræde Lovforslaget, men vi maa dog ønske en Udvalgsbehandling af det for at faa oplyst, om der ikke til Sygehusudgifterne kunde bidrages

endnu mere af Udligningsfonden. Denne Fond, der ved Udgangen af sidste Regnskabsaar havde 135 Mill. Kr., paaregnes at ville vokse yderligere i indeværende Regnskabsaar. Det forekommer os noget urimeligt at lade denne Fond vokse. Saafremt man ikke gaar med til en Skattelettelse paa dette Punkt, hvad vi gerne vil være med til at overveje, vil vi finde det rimeligt at overveje, om der ikke er Mulighed for at yde Kommunerne noget større Hjælp herfra.

Jørgen Jørgensen: Naar en Minister foreslaar, at Staten skal yde ekstra Tilskud til Kommunerne, vil han næsten altid kunne regne med at faa en velvillig Modtagelse i Rigsdagen, det ser ogsaa ud til at være Tilfældet her. I Lighed med tidligere Ordførere vil ogsaa jeg gerne anbefale Lovforslaget, det er meget rimeligt og fornuftigt. Da vi i 1937 vedtog Loven om den fælleskommunale Udligningsfond, var det helt andre Udgifter, det drejede sig om for Sygehusvæsenets Vedkommende, og Sygehusordningerne i Amtet er noget saa alment og nyttigt for hele Befolkningen, at det ikke vil være rimeligt, at de meget stærkt stigende Udgifter, som er en Følge af Udbygningen af Sygehusordningerne, skal bæres alene af de Skatteydere, som efter de gældende Regler for Amtsbeskatningen ellers vil være henvist til at skulle betale. Det er derfor naturligt, at man i højere Grad lægger de stigende Sygehusudgifter ud paa et bredere Grundlag, og det kan vanskeligt foregaa paa anden Vis end ved, at Staten refunderer Amterne et større Beløb af disse Udgifter.

Jeg erkender samtidig, at ogsaa for Bykommunerne er Udgifterne til Sygehusvæsenet stærkt stigende, saa at det vilde være naturligt for Staten at række de Kommuner, der har selvstændigt Sygehusvæsen, en hjælpende Haand.

Jeg finder derfor intet at indvende mod de foreslaaede Forhøjelser, de giver ikke engang Dækning for den Prisstigning, der har været for Sygehusene. Hvis man regner med det kommende Aars Budgetter, vil det sikkert vise sig, at selv med disse Tilskud bliver Udgifterne betydeligt større, end der var regnet med, da Loven i 1946 blev gennemført. Jeg kan derfor tilslutte mig, hvad Ministeren har foreslaaet om Forhøjelsen af det Tilskud pr. Sygedag og pr. Indbygger, og den Beregning af Tilskuddet, som nu fastlægges ved at gaa ud fra et bestemt Beløb pr. Sygedag, før man regner de 75 pCt. ud, som